

De Vrouw des Huizes

Onlangs las ik het boek: [De Vrouw des Huizes](#).

Dit staat er op de achterkant: ***De Hollandse huisvrouw heeft naam gemaakt met haar bazigheid, ondernemingszin, bewegingsvrijheid, huiselijkheid en vooral haar overdreven properheid.***

Geschaterd heb ik om de kluchten uit de 17de eeuw die erover geschreven zijn. Om de logboek verslagen van de Spanjaarden over die rare Hollandse vrouwen. Engelse wetenschappers, Duitse kooplieden, Allemaal teksten van (natuurlijk) mannen, (want teksten van vrouwen werden niet in de archieven bewaard,) over hoe zij aankeken tegen de Hollandse huisvrouw en hun echtgenoten.

Waarom de **Hollandse vrouw** zo anders was dan vrouwen in andere landen/culturen wordt niet expliciet benoemd.

Maar wat ik er uitgehaald heb is: de zeevaart, de visserij, de koopmanscultuur, waardoor mannen vaak weg waren van huis en de vrouwen 'gewoon' de zaken overnamen.

Dat de vrouwen ook op de stadsmuren stonden om mee te vechten tegen de Spanjaarden vind ik een 'gezond' overlevingsmechanisme, gezien de naam die de Spanjaarden hadden om na inname verkrachtend en plunderend rond te gaan. Op de muren staan is een goede manier om jezelf en je dochters te beschermen voor dit leed. (maar ja, dat zullen ook wel mn Hollandse wortels zijn)

Een van de buitenlandse mannen vond dat de **Hollandse mannen** ook een rol speelden waardoor vrouwen zo'n heerzucht konden ontwikkelen: ze hadden last van drankzucht en van toegeeflijkheid.

Een ander ding wat geholpen heeft is dat een groot deel van de toenmalige Nederlanden overging naar het protestantse geloof.

Daarin werd veel meer gelijkheid tussen man en vrouw gepredikt en diende een man zijn vrouw goed te behandelen in het huwelijk. Het was interessant om de verschillende teksten uit die tijd te lezen over de rol van man en vrouw in het huwelijk en het grote verschil daarvan tussen de **katholieken** en de **protestanten**. Dat was een nieuw inzicht voor mij.

Wat vooral is blijven hangen in mij, is dat de **Hollandse vrouw** dus zo makkelijk in de '**mannenrol**' is gestapt.

Iets wat ik wel herken, bij mezelf, maar ik zie het ook vaak in opstellingen bij andere vrouwen.

We zijn cultuur systemisch belast. ;-).

Dus de interessante **vraag** is: Hoe voorkomen wij vrouwen dat we binnen onze relatie de plek van de man innemen of de moeder van de man worden?

Mijn vorige lief zei tegen mij: jij hebt helemaal geen man nodig.

Daar moest ik over nadenken.

Ik heb financieel geen man nodig nee, ik kan mezelf bedruipen. Ik kan mezelf (doorgaans) emotioneel dragen en als ik dat af en toe niet kan, wil ik niet gered worden. Ik wil wel graag gezien worden in mijn worsteling en gesteund worden dan.

Waarom blijft dan het verlangen naar een man?

Omdat een man naast me me tot een **volledige vrouw** maakt.

Ik kan van alles helen in mezelf. Alle [aspecten van Vrouw Zijn](#), mijn [vrouwenlijn](#), de [relatie tussen mn innerlijke man en vrouw](#) weer tot een gezonde balans brengen. Maar die kers op de taart, dat laatste stukje, dan kan ik niet alleen, daar heb ik een **man** voor 'nodig'.

En hoe doe je dan dan als **man**, zo'n man zijn?

Tja, dat weet ik als vrouw natuurlijk niet. Ik weet alleen maar waar ik naar verlang.

Als systemisch werker, kan ik wel zeggen, breng alle aspecten van je manZijn weer in balans (kijk voor ideeën naar [de aspecten van vrouwZijn](#) en vind een mannengroep waarmee je dat samen kunt onderzoeken), schoon je [mannenlijn](#) op, herstel de relatie tussen je [innerlijke man en innerlijke vrouw](#). En dan ben ik heel nieuwsgierig hoe jij je voelt als **man**. En hoe dat zich uit in je relaties met vrouwen én met mannen en specifiek in je liefdesrelatie.

Gaan jullie de uitdaging met me aan?

Om jezelf te helen en vanuit die heelheid elkaar te ontmoeten.

Vrouwen én mannen.

Weet je welkom!

Annemieke van der Mooren

www.kruispunten.org

Info@kruispunten.org

06-2194 7891